

Szerencsés vagyok, hiszen nem először vehettem részt Erasmus+ képzésen, viszont újdonság volt idén, hogy immár új iskolámból érkezhettem egy olyan országba, ahol még sohasem jártam. Athén pedig igazán elkényeztetett: bár a mediterrán életszemléletet olasztanárként jól ismerem, a görögök kedvessége és a város szíveslátása felülmúlta elképzeléseimet.

A kurzus a tréner figyelmetlenségei miatt sajnos csalódást okozott, de igyekeztem a jó oldalát nézni: milyen sokat is tanultam már korábbi az erasmusos képzéseken..., illetve hogy a spanyol, litván és portugál kollégákkal való beszélgetések igazán gazdagítóak voltak módszertani szempontból. Például még sohasem fordult elő, hogy egy Erasmus-kurzuson „lecke” legyen: a tréner rossz időbeosztása miatt egyszerűen nem tudtuk folytatni a tervezési fázist – de kihoztuk a legjobbat a dologból, az Akropolisz esti fényei és jeges italok segítettek egy bárban a brainstormingot. Igyekeztem TED-előadás hallgatásával, folyamatos netes keresésekkel pótolni a hiányokat, hogy használható tudást építsek a kurzuson.

A STEAM népszerűsítése azért európai alapfeladat, mert Uniószerint azt tapasztalják, hogy a reál tantárgyak (a pedagógiai közbeszédben ez a „STEM”) tudásalapja folyamatosan veszít a létjogosultságából, csökken ezen tudások iránt az érdeklődés. Nagy erővel igyekszik az Unió oktatásszervezése azon, hogy pedagógusai átélhetőbbé, élményszerűbbé, korszerűbbé (értsd a munkapiaci feltételekhez jobban illeszkedővé) tegyék a STEM-tárgyak tanítását, a hétköznapiakhoz közelebb hozzák a dizájn gondolkodás (tervező szemléletű, konstruktív, kézműves tevékenységeken alapuló tanulási folyamatok) beemelésével. Hozzáadni a STEM-hez a művészetet (sőt, a hét szabad művészet értelmében) és a környezetet, a kultúrát, a lokális kötődés erejét – ez is feladat.

A kurzuson egy elméleti bevezetés halovány kísérlete után saját magunk is megtapasztalhattuk, milyen az, ha a tanár (ez esetben a trénerünk) egy STEAM szemléletű feladattal érkezik. Mivel nem jól csinálta, sajnos hamar meguntuk, hogy egy megoldást találjunk egy érdekes elméleti problémára (hídépítés egy szinte lehetetlen helyzetben), végül pedig kétkezi munkával legyártsuk papírból a produktumot. Cserébe viszont mind a hét kolléga (nem pályakezdők, nem zseni életkorúak) azonnal felfogta, hogy itt nekünk bizony meg kell tapasztalni most valamit: már a folyamat közben elemezni kezdtük a saját viselkedésünket – és ez rendkívül szórakoztatónak bizonyult. Érdekes volt a külső helyszínen zajló oktatás egy fenntarthatóságáról híres modern épületben (Stavros Nearchos Kulturális Centrum), itt tovább építettük az elméleti alapokat, amelyeket aztán egy közös óratervezési háló megtervezésében próbálhattunk ki.

Sajnos nem volt szó arról, hogy ezek a tanulás-tanítási folyamatok (mint a STEAM, a PBL, a probléma alapú tanulás, a design gondolkodás, stb.) milyen új pedagógusszerepet kívánnak... (pedig nem csak Magyarországra jellemző a tanárok végletekig történő kiszigerelése, kiégése). Igazán hasznos lett volna – a kollégákkal folyamatosan értekeztünk erről a hiányzó fontos apróságról, és ezzel pedig ösztönösen hitelesítettük a reflexió fontosságát.

Athén csodálatos háttérrel biztosított a kissé elszontyolodott tanárgárdánknak: együtt másztuk meg nagy vidáman a hőségben az Akropoliszt, jártuk meg múzeumát, együtt hallgattunk Bartókot egy kétezer éves színházban a Parthenon alatt, és több este élvezhettük együtt a görög konyha feledhetetlen remekeit: kinek a sajtok, kinek az ouzó, kinek a szuvalaki marad meg emlékül.

„A mi Athénunk a te Athénod.” – olvastam az ismeretlen városba megérkezve még a reptéren. Hazafelé igazán jó érzéssel töltött el, hogy ez tényleg a nagy igazságok földje: pontosan ezt a befogadást élhettem meg én is.